

Нови покушај налажења мировног споразума којим би био окончан израеско-палестински сукоб, што је предуслов окончања израелско-арапског сукоба, отпочет је на самом почетку септембра у Вашингтону. Претходили су му дуги месеци маневрисања током којих је Израел попустио пред захтевима Барака Обаме и прогласио десетомесечни мораторијум на градњу јеврејских насеља у Јерусалиму и подручјима Западне обале (Јудеје и Самарије), те четворомесечни посредовани преговори којима су створени услови за још један преговарачки покушај. Домаћину свечаности у госте су дошли реис Палестинске аутономије Махмуд Абас, израелски премијер Бењамин Нетанјаху, Јордански краљ Абдулах II и египатски председник Хосни Мубарак у пратњи сина Гамала. Присуство млађег Мубарака у таквој прилици је од прворазредног значаја јер уз многе друге показатеље даје готово коначан доказ да је он предестинирани наследник председника назначајније арапске државе. Значајан напредак у преговорима би релаксирао услове за организацију његове победе на изборима у 2011 години.

Мораторијум је истекао

Преговори о миру међу Израелом и Палестинцима запели су, што није било неочекивано, на проблему даље изградње јеврејских насеља у подручјима преко линије раздвајања снага од 4. јуна 1967. године. [\[1\]](#) Мораторијум на градњу проглашен на инсистирање САД и прихваћен тек након много натезања истекао је 26. септембра. Да би наставили започете преговоре Палестинци, подржани Арапском лигом и наклоношћу светског јавног мњења, траже продужетак за време док трају преговори. Барак Обама је од Израела затражио још два месеца за које је готов да плати добру цену али то премијер Бењамин Нетанјаху, за сада барем, одбија.

Давно су дефинисане и веома много пута званично и незванично претресане те до у детаљ решаване кључне тачке спора: гранична линија, безбедност, Јерусалим, избеглице, вода, али се насеља до сада нису појавила као проблем који би имао тежину толико већу од осталих да би због њих преговори били прекинути. У најкраћим цртама речено, веза између мораторијума и тачкама преговора налази се у полазишном принципу „земља за мир“. Палестинска и арапска страна тврде да при садашњем темпу градње неће остати земље за коју би они дали мир те да због тога она треба бити обустављена за време преговора предвиђених да трају једну годину. Градња, притом, окреће палестинску јавност не само против преговора, већ и против реиса Абаса самог. Израелци тврде да их на продужетак мораторијума ништа ни у форми ни у суштини не обавезује, те да су већ дали уступке САД када је проглашен истекли мораторијум, а Палестинцима повлачењем знатног броја контролних пунктова и војника. Заузврат, тврде, ништа нису добили.

Проблем лежи у чињеници да су уступци који се односе на палестинске и арапске захтеве дати Америци а не Палестинцима, па се они нису ни осећали позваним да било што дају заузврат. Уистину, не постоје било какве формалне уговорне обавезе које би Нетанјахуа натерале да позитивно одговори на захтев за продужењем забране градње нових и проширивање постојећих насеља. К томе, он је од почетка инсистирао да се воде „преговори без предуслова“ тако да, са тачке гледишта преговарача сасвим разборито, не жели да прихвати да је уступак Обами, којег су на тај захтев подстакли арапски савезници, постао предуслов Палестинаца. Они су, градећи на Обаиној изреченој несугласности са ширењем јеврејских насеља на Западној обали, на америчкој левици прихваћеној а међу европском готово доктринарној, радили на стварању консензуса светске јавности да је замрзавање насеља општи, а не њихов захтев. Нетанаху то одбија како због тога што не намерава да поклекне изнуђивању тако и због међу Арапима увреженог схватања да Америка може својег маленог савезника да натера на било шта под условом да за то има интереса. Уценама онда краја било не би.

За досадашњих седамнаест година мировног процеса могло би да се, уз одређене резерве, каже да су за посредника, САД, протекли у напору да се многострукост међусобно повезаних проблема сведе на два кључна, повезана и могуће решива: територијалну поделу и безбедност, док се остали потискују и посматрају с те тачке да

би им, умањеног или разводњеног значаја, било нађено место у коначном решењу. Да би се до позитивног исхода стигло ту би логику морале да прихватају и сукобљене стране. Оне то, међутим, не чине. Домаћем читаоцу вести са тих страна, да би били избегнути неспоразуми, ваља одмах саопштити да се испод површине јавне дипломатије, а то је оно што новинари и стручњаци углавном имају на располагању, крије блискоисточни начин преговарања и решавања проблема. Тај је начин сачињен од претњи, тврдоглавости, поткрадања, лицемера када затреба и склоности да се сваки уступак у знак добре воље схвати не само као нешто што се чврсто поседује него као знак слабости, сигнал да се тражи још с тим да се ничим не узврати или, ако баш мора, узврати несравњиво мањом мером.

Током дугог дипломатског процеса који је довео до сагласности за почетак преговора Нетануаху је на врх агенде поставио по Израелце најзначајније питање безбедности насупрот Абасовом инсистирању да се почне од најлакшег, поделе водних ресурса и сличног да би се у погодном тренутку прешло на повлачење границе поделе власти над територијама. Ту се веома јасно оцртавају преговарачке тактике: уколико се преговори прекину, што је реално могуће ако не због било чега другог онда због Јерусалима, нека остане нешто на чему ће се касније, када се укаже тренутак, моћи да се инсистира као на договореној ствари. У начелу вреди разумевање да оно што не може да се добије директно, може да се добије преко посредника. Стога насталу кризу која далеко превазилази значај насеља самих треба с једне стране, техничке али не без значаја, посматрати као дај-ми-да-ти-дам свађу у којој се обе стране обраћају посреднику, Сједињеним Државама, да давањем или обећањима уступака о својем или изнудом са рачуна неке од страна, преговоре „врати на колосек“.

Како вести говоре Барак Обама лично је, писмом за израелског премијера, у замену за продужетак мораторијума на изградњу насеља у року од два месеца пристао на мноштво израелских захтева, делом уговораних од јуна – прихватање израелских безбедносних потреба у долини реке Јордан, везивање реализације уговора о миру за израелско учешће у регионалној антииранској fronti, мноштво новог и технолошки напредног оружја - укључујући и тај и такав да се питање мораторијума из Вашингтона више неће постављати. Иако је медијски представник Беле куће изјавио да су такво писмо и понуде непостојеће, велики је број аргумената којима може да се доказује да се ради о стварној и нечувеној понуди. Нетанјаху је одбио (тек тада стижу деманти из Вашингтона) захтевајући компромисно решење: да се гради и довршава где је начињен темељ, али да се не копају нови. Палестинци то одбијају. Према свему судећи разлог за то се налази у једном од два тешка захтева чије испуњење Нетануаху у раној фази преговора очекује од Палестинца, не од САД.

Безбедност: долина реке Јордан

Први захтев је територијално-безбедносни и односи се на уску област уз десну обалу реке Јордан, на тзв. јорданску раселинску долину. Нетануаху је у програмском говору на Универзитету Бар Илан јуна 2009. године дао до знања да то стратешки изванредно важно подручје не намерава да види као део палестинске, већ јеврејске државе. То је значајна промена у односу на политику из времена Осло процеса (1993-2000). Крајем деведесетих се у делу израелске војне елите мислило да би значај те долине као природне антитенковске фортификације могао да буде компензован другим одбрамбеним средствима те да би могла да буде уступљена под палестинску власт. До промене у мишљењу довело је искуство са Хисбалахом у Либану и Хамасом у области Газе које јасно говори да се трпи од напада који не доносе одлучујућу предност на класичном војном фронту јер је читава невелика дубина Израела у ствари фронт у асиметричном рату. Стога би линија одбране од претње шверца оружја преко Јордана и евентуалних ракетних напада са Западне обале (Јудеје и Самарије), у којима би власт у неком потенцијалном сценарију могла пасти у руке ратоборних струја, морала да буде далеко од уског простора између границе од 1949-1967 и Средоземног мора где се налази саобраћајно, економско и друштвено срце државе које се, са средиштем у Тел Авиву, простире од луке Ашдод на југу до Херцлије Питуах на северу.

Палестинци веома одлучно и са највиших места тврде да нема говора о лизингу области Израелу или о ограниченом израелском безбедносном присуству на одређен број година.

Палестинци такву могућност категорички одбацују јер би у том случају палестинска држава на Западној обали (Јудеји и Самарији) постала тек острво опкољено Израелом. То их оставља без наде да би суверенитет, о чијим ограничењима не би желели али морају да преговарају, могао да буде више од формалног. У том смислу ваља тумачити вести пласиране или стварно процуреле из чврсто затворених преговарачких сесија стручњака и званичника са ограниченим нивоом овлаштења. Палестинци веома одлучно и са највиших места тврде да нема говора о лизингу области Израелу или о ограниченом израелском безбедносном присуству на одређен број година. Мање су одрешити, међутим, када се пронесе глас о међународном присуству, али тада су оштри Израелци, како због принципијелног става да се сами брину за своју безбедност, тако због доказане немоћи међународних снага да спречи Хисбалах да припрема терен у њиховој зони одговорности на југу Либана. Постоји, осим тога, територијална димензија тог проблема: област, наиме, заузима готово четвртину територија с те стране линије из јуна 1967.

Идеологија: јеврејска држава

Други проблем је идеолошки. То је до текуће рунде на преговорима никада експлицитно изречен захтев да Палестинци уз већ постојеће признање државе Израел признају и да је то „јеврејска држава“. Инсистирање да се тај принцип прихвати у раној фази представља још једну веома значајну новину у историји израелско-палестинског преговарања. Чему такав захтев? Најпре треба да се каже да је премијер Бењамин Нетануаху први вођа за израелску десницу централну странку Ликуд који је јавно прихватио принцип „две државе за два народа“. Тај принцип се не налази у документу који представља договор Менахема Бегина и Анвара ал Садата у Кемп Дејвиду од 17. септембра 1978, потписаном након многог цепидлачења над сваком речи, о условима мира између Израела и Египта те додели извесног нивоа аутономије за Палестинце. Ни током Осло процеса (1993-2000) којег су са Арафатом водиле израелске владе левице и Нетанјахуова прва влада тај принцип није прихваћен, већ је био имплицитан у очекиваном, али никада дочеканом, коначном договору којим је требало да буде окончан израелско-палестински сукоб. Говором о визији мира из јуна 2002. уводи га Џорџ Буш. Претходни вођа деснице и тадашњи премијер Ариел Шарон избегао је да га прихвати, да би то говором на Универзитету Бар Илан јуна прошле године учинио Нетануаху. Том приликом он је уз остале тешке услове, изречене делом ради подизања лествице пред преговоре о коначном мировном решењу којима је председник Обама био и остао чврсто намеран, затражио да Палестинци и Арапи да признају Израел као „јеврејску државу“. [[2](#)]

Многи аналитичари сматрају да испуњење тог захтева Нетанјаху види као компензацију за неизбежно повлачење извесног броја насељеника јер они и у странци и у коалиционој влади деснице коју води имају великог – показаће се да ли и пресудног – утицаја, или као нешто од чега би могао да одустане уколико му буде удовољено у питању долине Јордана. Маневарски простор се проналази у претпоставци да би питање признања јеврејске државе могло или требало да буде остављено за крај преговора, дакле да би могло да буде скинуто са дневног реда или одложено као декларативно за неко касније време. Нема сумње да је тако, али ствар је, изгледа, за Нетанјахуа по себи значајнија: он је у преговоре ушао с намером да склопи „трајни мир“, дакле да уклони идеолошке основе сукоба Палестинаца и Јевреја.

И не само то: уколико би његов захтев био део уговора он би компромисно разрешио сукоб присталица концепта Државе Израел са присталицама концепта Земље Израелове. [[3](#)] Зато му је тај пристанак потребан на почетку, јер за њега и већи део израелске јавности, којој је у последњих десет година срце отворило што услед самоубилачких напада и ракетирања што услед демографских трендова међу Јеврејима и израелским Арапима (Палестинцима), то представља Рубикон којег Абас и Палестинци

треба да пређу. Тек на другом и садржински незнатнијем нивоу тактике он жели ту ствар одмах да разреши да би на тој тачки могао да својој конституанти оправда сваки од тешких уступака који следе у осталим кључним питањима. Он сматра да би тиме створи основу на којој би са политичким центром, који као минимални заједнички основ види очување јеврејске демографске већине, изградио национални консензус потребан за прихватање мировног уговора.

Јад је у чињеници да захтев за признавањем Израела као „јеврејске државе“, на разини преговора и опсега двосмислених формулација којима се решење овог спора покушава учинити једном и другом народу прихватљивим, из употребе избацује компромисно и пажљиво неговано пређутно разумевање „јеврејског карактера“ државе Израел. Обећани уступци САД јесу огромни, али се односе искључиво на питања безбедности, понајпре према Ирану. Од тога Обама не може ништа више да понуди или да: пристанак морају дати Палестинци и Арапи.

Сасвим у складу са преговарачким навикама Левантинаца предлог је пропраћен претњом. У том светлу би могао да се разуме говор министра иностраних послова Либермана у Генералној скупштини УН који је у светској јавности одјекнуо као откриће експлозива постављеног испод крхке и паду склоне конструкције преговора у застоју: тврди секуларни националист сматра да територије унутар линије од јуна 1967, у сваком исходу преговора потребне да се трампе за насеља, треба да буду оне на којима већину чине израелски Арапи (Палестинци). Осим тога је рекао да решење види у процесу који би трајао деценијама, насупрот премијеру који сматра да би се до уговра могло доћи за годину дана. Коментаришући инцидент Нетануаху се оградил рекавши да говор није с њим био координиран нити га је он одобрио. То није, како су неки коментатори пожурили да запазе, ништа необично у израелској политичкој култури. Од већег је интереса то што Либерманове идеје није ни одбацио. То би могло да се разуме као назнака да он, уколико се његов захтев за признањем Израела као „јеврејске државе“ не усвоји, нема других алтернатива до да се приклони Либермановом схватању, али и тако да он сличан начин разграничења, може бити, подразумева. Постоји, уосталом, озбиљна забринутост десног центра над покретима међу израелским Арапима (Палестинцима). Из тог политичког миљеа повремено се у јавност пуштају мишљења у

којима се аргументује, да би се предупредила „косовизација“, таква врста солуције. Лишен талента и воље за политичку коректност Либерман је та мишљења само преточио у политички програм и као трећа по бројности снага у Кнесету унео у владу.

Захтев за признањем Израела као „јеврејске државе“ је, међутим, претеран за Махмуда Абаса и Арапску лигу од које је, ово је још једна од новости која карактерише овај преговарачки покушај, координисао сваки потез.

Идеологија: право на повратак

Захтев за признањем Израела као „јеврејске државе“ је, међутим, претеран за Махмуда Абаса и Арапску лигу од које је, ово је још једна од новости која карактерише овај преговарачки покушај, координисао сваки потез. Абас свој политички легитимитет, јер правног услед истеклог изборног положаја реиса Палестинске аутономије једва да има, заснива на знатно сложенијим основама од Нетануахуа: подршци САД и ЕУ, Египта и других „умерених“ [\[4\]](#) арапских држава те добром раду владе Салама Фајада коју је поставио крњем и нелегитимном Законодавном савету Палестинске аутономије. Осетљив склоп интереса бирократске елите Палестинске аутономије и страних сила које пројекат подизања палестинске државе на Западној обали подржавају и финансирају стоји на климавој подршци унутар Фатаха и фракција које чине Палестинску ослободилачку организацију тако и у јавности. У подручјима подложним власти у Рамали значајну подршку и даље ужива господар области Газе, исламистички Хамас, који се ослања на подршку Ирана, Сирије и у новије вријеме Турске. У недостатку договора о националном јединству Хамас, који поред легитимитета Абасове власти одбија и преговоре са Израелом на постојећим принципима, представља реалну алтернативу захваљујући организационој основи очуваној упркос сваком притиску Абасове власти.

Могућност даљег јачања Абасовог положаја заснива се на потицаним очекивањима да ће Израел да заустави градњу насеља, додатно повлачи војску из палестинских подручја и преноси надлежности према договорима из времена Осло процеса. Тиме би био омогућен даљи рад на грађењу палестинских државних институција према програму Фајадове владе од августа 2009. године (тзв. Фајадов план) којим је предвиђен двогодишњи период до остварења функционалне државности. Томе, када се подвуче црта, води палестинска преговарачка тактика без обзира на коначан исход. Свака нова рунда преговора била је праћена одређеним преносом територија и власти са Израела на Палестинску аутономију што би с протоком времена постајало трајним, макар формалним, добром или могућношћу. Да би формално постало реално услов је

Зидане мира на Блиском истоку

Пише: Сениша Стефановић
среда, 10 новембар 2010 12:00

спречавање насиља према Израелу и његовим грађанима, како је дефинисано у Мапи пута миру из априла 2004. године, што данашња влада Палестинске аутономије, руку на срце, прилично успешно ради. Такав приступ у преговорима – многи у Израелу сматрају да по среди није начин него циљ данашњег палестинског преговарачког прегнућа – мало чему вреди уколико се градња насеља настави.

Уколико би се Абас, хипотетично говорећи, одлучио да прихвати принцип јеврејске државе за повољан принцип поделе Јерусалима или сличну сразмерно велику понуду остаје проблем избеглица. Палестински идентитет и политичке платформе изграђивани су на идеји повратка свих избеглица укључујући и њихове потомке. [5] Принцип повратка је сачуван у Повељи ПЛО у којој је током Осло процеса анулиран члан који позива на уништење Израела. Прихватање Нетањаховог захтева би за Палестинце значило да Абас свесно урушава начелну сагласност у неколико принципијелних питања (границе од 1967, државност, повратак свих избеглица из 1948-9 и 1967) двају сукобљених палестинских државотворних покрета и консензус палестинске јавности. Прихватање Израела као „јеврејске државе“ би, схватање је, значило индиректно међународно правно одрицање од принципијелног захтева за повратак избеглица базираног на тачки 11 Резолуције Генералне скупштине УН бр. 194 из 1948 године којег Палестинци сматрају темељним.

[6]

К томе, то би могло да носи импликацију могућности одустајања од материјалних компензација за избеглице, што би у данашње време новчаних тешкоћа Запада, за разлику од деведестих, могло да се покаже као реалан проблем. Такво шта би тешко политички преживео и Јасер Арафат сам: он од тога бежао докле год је могао иако му је било понуђено да право на повратак, тиме и на материјалне компензације буде имплицитно признато, али уговорно ограничено на репатријацију десетак до двадесет хиљада углавном старих људи. Таква се понуда, која омогућава флексибилност у формулацијама уговора, подразумевала и за Абаса све док Нетануаху својим захтевом на сто није бацио нову карту. Зато се тај захтев међу Палестинцима и Арапима сматра

не само неприхватљивим већ и малициозним. Наглас се сумња да је у питању маневар чија је сврха да се Абас поткопа и сруши да би на власт у Западној обали дошао Хамас с којим Израел не би разговарао другачије до војно-полицијски, а насеља би се ничим више ограничавано зидала и проширивала.

Двострука „косовизација“

Осврнимо се и на арапску, јер је она из целине неодвојива, прецепцију проблема „јеврејске државе“. Уколико по страни оставимо бројне историјске, спољнополитичке и емотивне аргументе видећемо да арапске елите одбијају могућност стварања националне државе класичног европског типа на Блиском истоку. Таква намера се у јавности арапског света сматра за промишљени ционистички план, као ционистичко-империјалистичка завера чији је средњорочни циљ разбијање арапских држава у региону на низ етничко-верских ентитета којима би се лако овладало, што би био међукорак ка коначном циљу, стварању „Великог Израела“. [7] Данашњим речником речено, арапске и блискоисточне елите зебу од могућности „косовизације“ читавог региона као што Либерман зебе од могућности „косовизације“ Израела. Пред очима им је Судан из којег ће се следеће године готово извесно издвојити хришћанско-анимистички југ, Дарфур чека у реду, те Либан који је исто оно буре барута какво је од настанка био. Државно јединство блискоисточних држава било би угрожено отвореним признавањем јеврејске националне државе што је у интервјуу израелској телевизији на дипломатски начин језгровито дефисао египатски председник Мубарак: "У Египту ми имамо муслимане, хришћане и Јевреје и нема проблема. Када су желели муслиманску државу на Косову свет је против тога иступио јер није желео муслиманску државу у централној Европи." [8]

Што год буде било одлучено, а вести већ више од месец дана дају назнака о бурним консултацијама између Јерусалима, Вашингтона, Каира, Амана и Ријада, прекид мировних преговора би за све стране био чист губитак.

Висак и мистрија

Што год буде било одлучено, а вести већ више од месец дана дају назнака о бурним консултацијама између Јерусалима, Вашингтона, Каира, Амана и Ријада, прекид мировних преговора би за све стране био чист губитак. Тога су сви свесни. Палестинци

би се суочили са даљим и ничим ограничаваним ширењем насеља, Израел са међународном и осудом Барака Обаме те даљим дерогирањем односа са Египтом и Јорданом, који би били осрамоћени. Као добитници би изашли противници мировног процеса Иран, Хисбалах, Хамас, донекле и Сирија која вешто сједи на огради те Турска која с једне стране те преговоре подржава али у исто време не жали труда да се угура у решавање палестинског проблема, баш као што се вратила на Кавказ, у Ирак, на Балкан.

Уколико до обнове преговора буде дошло, што према последњим вестима није вероватно, може да се очекује да ће Нетанјаху, поред пристанка да се настави зидане на петстотињак у међувремену постављених темеља у замену за одустајање од нетом проглашене градње 1300 станова у спорном источном делу Јерусалима и 800 у компактном блоку Ариел, од Обаме изнудити издашније гаранције, а од Палестинаца неку врсту сагласности у погледу будућег војног присуства у долини Јордана. Тиме би могао да убеди коалицију да га подржи у намери да обнови мораторијум на неки разуман рок, дакле не до довршења преговора како то захтева Абас. То би, уз повлачење захтева за брзим признањем „јеврејске државе“, до даљег за све било довољно јер се са резултатима избора за Конгрес показало да је Абасова процена да ће Обама успети да натера Бибија било на шта показала потпуно погрешном. Алтернативно, у јавност се пласирају три решења. Прво је аутодеструктивно: Абас даје оставку и повлачи се без јасног наследника или распушта Палестинску аутономију да би народ ставио под надзор Уједињених нација. Друго је ризично: самопроглашење државе по косовском моделу. Треће је теоретски оствариво: захтев Уједињеним нацијама да прогласе палестинску државу. У свакој варијанти Израел, што је званично речено, задржава слободу да делује унилатерално. Интересантна времена на Блиском истоку, према свему судећи, постају још интересантнија.

[1] И у овом чланку користим тај термин упредо с терминолошки исправним Западна обала (Јудеја и Самарија). Та прича није окончана па уз термин „линија раздвајања из јуна 1967“, који је неутралан, користим и преостала два као целину поштујући подједнако захтеве и тежње обе стране. Указујем да постоје две перцепције, као и случају Косова и Метохије (Косова). На исти начин користим и термин израелски Арапи (Палестинци).

[2] О коренима Нетанјахуове позиције и сукобу са Бараком Обамом опширније у следећем чланку.

[3] Према схватању групација религиозне деснице (у Израелу постоје и

антиционистичке ултраортодосне фракције!) која чини тврдо језгро насељеника, подручје државе Израел изједначава се са Земљом Израеловом коју желе да обнове. Они сматрају да, како области Британске мандатне Палестине које су Земљи Израеловој готово у потпуности одговарајуће нису уговорно подељене, за насељавање не постоје никакве међународноправне сметње: јеврејска насеља могу свугде и неограничено да се граде. Сами насељеници, међутим, нису идеолошки монолитан блок, нити су религиозни ционисти међу њима већина: за многе од насељеника из (условно назване) категорије „економских“ то би признање, уз останак у својим кућама, било сасвим довољно.

[4] Овај појам преузимам из америчке терминологије према којој на Блиском истоку постоје *moderate states*. Класификација која је њима противстављала *rogue states* у саставу

axis of evil

не користи се од доласка Барака Обаме; тренутно само Иран има привилегију да буде означаван као

radical regime

[5] Када се у обзир узму све разлике према ционистичкој платформи, остаје да се ради о сличном национално-политичком те, у крајњој линији, верском феномену.

[6] 11. Resolves that the refugees wishing to return to their homes and live at peace with their neighbours should be permitted to do so at the earliest practicable date, and that compensation should be paid for the property of those choosing not to return and for loss of or damage to property which, under principles of international law or in equity, should be made good by the Governments or authorities responsible;

[7] Постоји и знатно једноставније, међу нижим средњим слојевима и испод њих распострањеније, схватање о јеврејско-империјалистичкој завери.

[8] Та изјава у прах претвара аргументацију Вука Јермића који је у интервјуу Вечерњим новостима од 29. октобра текуће године (Радио сам најбоље што сам могао, *НСПМ On line*

,
<http://www.nspm.rs/prenosimo/radio-sam-najbolje-sto-sam-mogao.html>

) устврдио да до нових признања након пресуде МСП и (измењене) Резолуције

Зидане мира на Блиском истоку

Пише: Синиша Стефановић
среда, 10 новембар 2010 12:00

Генералној скупштини није дошло због „динамичног дипломатског ангажовања свих државних органа“. Међу блискоисточним државама тзв. Косово признали су Турска забог продора на Балкан, Јордан који се на сваки начин ограђује од могућности да му буде враћен посед Западне обале (Јудеје и Самарије) које је контролисао у периоду 1948-1967, те Саудијска Арабија вођена, највероватније, неком исламском рачуницом. Изостанак Сирије, Израела и Египта сам по себи говори.